

Arrest

nr. 126 514 van 1 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 maart 2014 tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 6 maart 2014 de beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Deze beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

"[...] Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

aan betrokkene werd een bevel het grondgebied opgelegd dd. 18.04.2013 (30 dagen) - aan haar [hem] betekend dd. 16.05.2013. Betrokkene gaf echter geen gevolg aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de hoorplicht.

Zij lichten het middel toe als volgt:

"Uit de bestreden beslissingen blijkt dat het inreisverbod is gebaseerd op artikel 74/11, § 1 eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vw.).

[...]

Dienaangaande motiveren de bestreden beslissingen dat een inreisverbod wordt voorzien omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu moet vooreerst worden vastgesteld dat in de bestreden beslissingen niet wordt gemotiveerd omtrent de maximumtermijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Verwerende partij had makkelijk een andere termijn kunnen opleggen. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. In de bestreden beslissing wordt zulks niet gemotiveerd.

Aangezien de gemachtigde een inreisverbod heeft opgelegd voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de maximumduur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld (zie ook arresten RvV nr. 92 111 van 27 november 201 en RvV nr. 104 767, dd. 31 mei 2013).

Aldus is er sprake van een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, minstens van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Daarenboven moet worden aangenomen dat ook de hoorplicht is geschonden. Het recht om te worden gehoord, waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

Deze plicht vloeit trouwens voort uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie gezien art. 74/11 Vreemdelingenwet een omzetting is van art. 11 van de richtlijn 2008/115/CE. Het Europees Hof van Justitie heeft dienaangaande reeds het volgende gesteld (zie HvJ, 22 november 2012, C-277/11, overweging 81-88):

“Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C-7/98, Jurispr. blz. I-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. blz. I-10369, punt 36).

De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandsche Banden-Industrie- Michelin/Commissie, 322/81, Jurispr. blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, Transocean Marine Paint Association/Commissie, 17/74, Jurispr. blz. 1063, punt 15; Krombach, reeds aangehaald, punt 42, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest Sopropé, reeds aangehaald, punt 38). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).

Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, Technische Universität München, C-269/90, Jurispr. blz. I-5469, punt 14, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging.”

In casu staat vast dat de impact van de bestreden beslissingen, alsook het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dermate is dat aan verzoekers de mogelijkheid had moeten worden gegeven om uiteen te zetten welke persoonlijke omstandigheden nog in rekening zouden moeten worden gebracht. Verzoekers verwijzen ondermeer naar hun ernstige medische problematiek en het gegeven dat verwerende partij in

die procedure ten onrechte geen afdoende onderzoek heeft gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in de land van herkomst. Uit algemeen beschikbare informatie blijkt duidelijk dat verzoekers in hun land van herkomst geen afdoende toegang hebben tot medische verzorging.

Het moet dan ook worden aangenomen dat verwerende partij geen inreisverbod had mogen opleggen zonder de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van medische zorgen in het land van herkomst meer uitgebreid na te gaan.

Een vernietiging van de bestreden beslissingen is dan ook op zijn plaats.”

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 3 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen verder niet worden aangenomen. De verwerende partij wijst erop dat een inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11 Vreemdelingenwet.

Art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:

[...]

In de bestreden beslissingen wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat een vroegere beslissing tot verwijdering d.d. 18.04.2013, niet werd uitgevoerd en aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan werd.

De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing niet afdoende zouden zijn gemotiveerd. In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij.

Er staat in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd waarom de maximumtermijn in casu werd opgelegd :

[...]

Waar verzoekende partij meent dat de duur van het inreisverbod niet werd gemotiveerd, laat verweerder gelden dat verzoekende partij kennelijk voorbijgaat aan de inhoud van de bestreden beslissingen. Immers wordt duidelijk gesteld dat wegens het niet aan de terugkeerverplichting te hebben voldaan, een inreisverbod van 3 jaar diende betekend te worden.

Verzoekende partij gaat ook niet in op deze concrete motieven, die zij geheel onbesproken laat.

Geheel ten overvloede laat verweerder nog gelden dat uit voormeld artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris gehouden is om, bij het uitvaardigen van een inreisverbod, telkens uitdrukkelijk te motiveren nopens de termijn van het opgelegde inreisverbod. Verweerder benadrukt dat de termijn van drie jaar wettelijk is voorzien, terwijl de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk zou zijn.

Zie ook:

“Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat ‘niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan’, hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

En:

“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

De verzoekende partij, die zich beperkt tot een theoretisch betoog, en niet aanduidt met welke omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden, slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing onredelijk of onzorgvuldig zou zijn genomen.

Zie ook:

“De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.” (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte.

Terwijl nopens de medische situatie uitvoerig werd ingegaan in de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Verweerder laat verder gelden dat verzoekende partij zich evenmin dienstig op de hoorplicht vermag te beroepen.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van de verzoekende partij. Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid beslissingen dient te nemen.

Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, “De hoorplicht” in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247.

Verzoekende partij kan evenmin dienstig verwijzen naar de Richtlijn 2008/115/EG, waarvan zij niet aantoonde dat deze directe werking heeft in de Belgische rechtsorde.

Immers, de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de Wet van 19.01.2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27.02.2012).

Verzoekende partij toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen.

Ook de verwijzing naar (rechtspraak inzake) artikel 41 van het Europees Handvest faalt. Deze bepaling luidt immers als volgt:

[...]

Voormeld artikel behelst uitdrukkelijk dat “Eenieder er recht op [heeft] dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld”.

Verzoekende partij gaat er met haar kritiek aan voorbij dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet kan worden aanzien als een instelling of orgaan van de Unie, reden waarom het geciteerde artikel 41 niet dienstig in verband kan worden gebracht met de door verzoekende partij aangevochten bestreden beslissingen.

Zie in die zin:

“Verweerder is evenwel geen instelling of orgaan van de Unie. Een schending van deze bepaling kan als dusdanig in casu dan ook niet op nuttige wijze worden aangevoerd.” (R.v.V. nr. 105 437 van 20 juni 2013)

De verweerder laat gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht besliste tot afgifte van de inreisverboden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij geheel binnen de hem toe bedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels.

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat in de beslissingen tot oplegging van een inreisverbod wordt aangegeven dat deze beslissingen zijn genomen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Hierbij wordt toegelicht dat verzoekers reeds bevelen om het grondgebied te verlaten werden opgelegd op 18 april 2013, betekend op 16 mei 2013, doch zij geen gevolg gaven aan deze bevelen om het grondgebied te verlaten.

Verzoekers betogen dat evenwel geen enkele motivering wordt gegeven betreffende de duur van de inreisverboden en dat meer specifiek niet wordt gemotiveerd waarom wordt geopteerd voor de maximumduur van drie jaar die mogelijk is ingeval niet is voldaan aan de terugkeerverplichting. Zij verwijzen op dit punt naar het bepaalde in artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet en stellen dat de discretionaire bevoegdheid die verweerder heeft wat de duur van het inreisverbod betreft gepaard gaat met een formele motiveringsplicht.

Verweerder antwoordt dat wel degelijk een motivering is voorzien waarom een termijn van drie jaar is opgelegd en verzoekers aldus kunnen worden geacht hier kennis van te hebben. Hij citeert vervolgens de gehele motiveringen van de bestreden beslissingen, doch zonder specifiek te duiden welke concrete motivering dan wel is opgenomen ter rechtvaardiging van het opleggen van de maximumduur van drie jaar.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

De Raad kan enkel vaststellen dat uit de bestreden beslissingen enkel een motivering blijkt dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting. Zo stellen de bestreden beslissingen dat verzoekers bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten op 18 april 2013, ter kennis gebracht op 16 mei 2013, doch zij hieraan geen gevolg gaven. Aldus blijkt evenwel geenszins een duidelijke motivering waarom in de thans voorliggende zaak, gelet op de specifieke omstandigheden van dit geval, wordt geopteerd voor de maximumduur van drie jaar.

De Raad stelt aldus vast dat verweerder in de bestreden beslissingen niet heeft toegelicht op basis van welke overwegingen hij besloot tot het opleggen van de maximumtermijn van drie jaar die is bepaald in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hierbij moet worden geduoid dat het verplicht opleggen van een inreisverbod omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872). Een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel vereist. Nu verweerder op dit punt in gebreke bleef kunnen verzoekers worden gevolgd in hun standpunt dat de motivering van de bestreden beslissingen formeel niet afdoende is.

Door in de nota met opmerkingen te duiden dat niet blijkt dat met bepaalde elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden bij het opleggen van de inreisverboden voor drie jaar weerlegt verweerder de vaststelling niet dat hij tekort kwam aan de formele motiveringsplicht. Waar verweerder aldus thans lijkt voor te houden dat werd geopteerd voor drie jaar omdat er uit het dossier geen elementen blijken die zich hiertegen verzetten, betreft dit ook een a posteriori motivering. De door verweerder in zijn nota met opmerkingen geciteerde rechtspraak laat verder niet toe tot een ander besluit te komen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de opgelegde inreisverboden. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 maart 2014 tot het opleggen van een inreisverbod worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS